

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Poesiens Oprindelse

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893715139888/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

De glimrende paa Marmorfæmpens Bryst,
 Som værged Odins og Gunlodes Lyft.
 forgiæves brød igiennem Østens Himle
 Med usædvanlig Glands den kongelige Sol;
 Hans gyldne Dag-Herolder Pol til Pol,
 for sovende Natur at vække, vrinkle;
 Een af dem trænger sig i Dovres Huler ned,
 Seer knap vor Odins Fryd, før han er alt affted,
 Og derom Budskab sin Udsender bringer;
 Strax rustet sig den lyse Dagens Gud
 I al den Glands, hvormed han sprang af Chaos ud,
 fra flammebygte Slot paa Siebliffes Dinger,
 Titusind Trillioner sammenbringer,
 Og dækker Solefredsen fiern og nær
 Med sin til Kamp mod Mørket sendte Hær;
 forgiæves stormer den i lynende Galop,
 Paa sin Befalers Vink, mod Dovres haarde Side;
 Thi Millionvis fra dets ætherfronste Top
 De lyse Helte ned med Sneen knuste glide;
 Usmeltet Dove staær, trods Jldens Konges Harm,
 Og Odin ligger tryk i sin Gunlodes Arm.

for Stilens Hæde lidt at svale
 Og mere dagligdags at tale:
 Den gyldne Sol var alt en fierdingvei spadseret
 Paa Himlen frem, før Odin og Gunløde
 Hinanden kysfende God Morgen høde,
 Og, efter lidt at have præladert,
 Bad han med Fryd, som kunde rørt en Steen,
 Om blot at smage Nisødden — arme Pige!
 Hvad vil din grumme Fader sige? —
 Han sige hvad han vil, den Sag er reen,
 At sliig en Underholdning man ei kober
 Paa dette Sted for en Drik Nisød;
 Hvorpaa hun Odin Helligdommen røber.

Han drak; men Driften smagte ham saa sød,
 At paa sit eene Kneæ han bad om nok en Sup,
 Og bønbert drak den anden (arme Pige!
 Hvad vil din grumme fader sige?)
 Paa begge Kneæ nedkastet Bolverf ligger,
 Med Læber, Dine, kort: med alting tigger,
 Endog paa Xiim, den tvivlende Gunkøde
 Om nok af dette vellystfulde Søde
 En ganske lille bitte Sup
 Hans længselsfulde Læber at tilstøde
 (O Elskov! Elskov! arme Pige!
 Hvad vil din tigergrumme fader sige?)
 Hun siger ja — og Bolverf drak den tredje,
 Og drak i den al Niødden Rub og Stub.

Man har lagt Mærke til, og jeg vil ikke sfiule
 Hvad fædre til Udvarsel sfierev,
 At Amor næsten aldrig gammel blev
 I nogen Hule.
 Knap saae han Karret tomt, før onsskabt til en Ørn
 Han, som Æneas fra sin Didos Barm,
 Flet bort, af den Tilbedtes Arm —
 I søde unge Pigebørn!
 Troer ingen Tid en Kavaleer,
 Som spiller Elsker paa min helts Maneer!

Troldskæmpen Suttung har imidlertid
 Ved visse fandens Kunster lugtet Krudtet,
 Mens Odin med hans Drif var ud af fældet smuttet.
 Paa Troldmaneer i Hast han ruster sig til Strid;
 Han lægger sine Arme bort,
 Og gier sin mellemange Krop saa kort,
 At i en Ørnehud han magelig den sfiuler;
 Dips! sfiyver han fra Doves Huler,
 Og hurtig, som en Vind,